

Toni Mollà

El rebuig, la por o l'odi al negre, al jueu o al gitano no està determinat pel contacte amb ells, sinó, ben altrament, per les actituds que imperen entre els blancs, els nazis o els païos. No és l'experiència, doncs, la que fonamenta aquells comportaments. N'és, sens dubte, el prejudi —irracional, per definició— la causa i el motor; és a dir, la popularització interessada d'informació escassa i deformada: la pràctica feixista. Les conseqüències últimes: l'*apartheid*, els forns crematoris, l'estigmatització —o tot plegat.

Tota aquesta reflexió se m'acut a tomb de l'enfrontament entre seguidors del Barça i veïns del Cabanyal a la ciutat de València, de la manifestació blavera del dissabte 10 de maig, del vell antivalencianisme disressat de lluita contra l'invasor. Ja ho sé ben bé: alguns pensareu que sóc un exagerat. Ni un pèl, però.

No vull salvar ningú de l'enfrontament. La salvatjada és comuna i compartida, inhumana. No m'importa tampoc qui tirà la primera pedra. Després de molts anys de guerra santa, la batalla del Cabanyal només fa que portar-me al cap mil i un succèits del mateix caràcter. Fóra una ingenuïtat, per tant, voler-ho presentar com un esclat de frustració futbolística, només. I, més encara, com una venjança contra els comportaments anticatalanistes de certs valencians. De tot hi ha, això sí.

D'una banda, hi ha l'atac —o el contraatac— com a reacció a la frustració futbolística dels *boixos nois*, convertida en agressió com a desplaçament del seu problema, a la recerca d'una víctima propiciatòria, expiatòria. Uns *boixos nois*, no cal dir-ho, fills d'un nacionalisme esdevingut xovinista, excloent,

El blaverisme, encara

Arran dels enfrontaments entre seguidors del Barça i veïns del Cabanyal —a València—, no val el diagnòstic superficial del blaverisme com a valencianisme equivocat. Tot va molt més enllà i toca de ple uns interessos molt concrets.

fals. Uns *boixos nois* als quals tant els fa cremar una *ikurrina* com insultar els habitants del País Valencià, en una manifestació clara d'autoodi. Tot no és tan senzill com dir Catalunya.

De l'altra, la preparació, el caldejament de l'ambient anticatalanista per banda del feixisme valencià —Unión Valenciana, al davant— en uns dies decisius de l'inici de campanya electoral en què es juguen la mateixa existència pública i institucional.

Això, però, només explica el fet puntual, la punta de l'iceberg, el símptoma cutani. Al fons, hi ha les estructures fonamentals, el nucli determinant del conflicte social plantejat al País Valencià. No val, per tant, el diagnòstic superficial del blaverisme com a valencianisme equivocat o desviat. Va molt més enllà. I és hora ja de desvetlar interessos i complicitats interessades, encara que s'anomenen socialistes.

El blaverisme valencià modern és un moviment social posat en marxa pel feixisme local més virulent, en un intent de preservar unes parcel·les de poder social i amb uns clars mecanismes d'autoexculpació.

El prejudi anticatalà ha estat l'element vehiculador d'aquest feixisme. El poble català —catalunyés— ha complit el seu paper de negre, jueu o gitano. I ha

funcionat, no cal dir-ho. Tenien la lliçó ben ensenyada: els prejudis separen més que no els idiomes o les fronteres, i creen barreres a la comprensió tant entre grups com entre membres d'un mateix grup.

Quan al País Valencià apareix el nacionalisme modern, apareix, tot d'una, com a reacció, com a mecanisme de defensa, l'antinacionalisme. I el blaverisme és, sens dubte, la manifestació més clara i violenta de l'antinacionalisme. Ara, quan el nacionalisme polític valencià arrela en el teixit cívic valencià i es presenta definitivament unit a una contesa electoral, el blaverisme recreeix.

Tal com ha assenyalat Lluís Aracil, els ideòlegs del blaverisme fonamenten la pràctica anticatalanista en l'estrangerització acusatòria d'aquells qui mantenen actituds de lleialtat lingüística —i nacional— al País Valencià, amb la intenció de nativitzar allò que és foraster (castellà) i de legitimar el projecte valenciano-espanyol. El mot català —en tant que valencià— esdevé, així, sinònim de foraster, i l'espanyolització adquireix rang de naturalitat. Aquesta conducta apareix, a més, adobada amb la popularització de mecanismes psicosocials de caràcter clarament neofeixista (en els seus ideòlegs i promotors) i

provoca, mitjançant l'exaltació litúrgica d'una certa simbologia (noms i colors), l'adhesió de masses acuradament (des)informades, arribant al fanatisme irracional i violent. Els sentiments difusos de pertinença a un grup (el valencià) emotius, i per això manipulables, són utilitzats, així, en contra dels propis interessos, al servei d'una idea mítica de la pròpia identitat.

El mètode seguit: la (des)informació, a través de tots els mitjans a l'abast. L'antídoto: la denúncia i l'explicació clara de la maniobra feixista per banda dels mitjans de comunicació de masses i de les institucions públiques valencianes.

Però sembla que interessa mantenir el conflicte: mentre hi haja dures vores (blaveros versus catalanistes), hi haurà una ratlla del mig, còmode espai electoral, des del qual els governants continuaran justificant la seua indefinició i, per tant, la falta de compromís.

No sé si algú els jutjarà. Davant meu, almenys, no seran més que uns col·laboracionistes disfressats de buròcrates de despatx. □